

2- Mührün Gücü!

Her köşesinde karmaşanın yankılandığı bir şehirde sessizce bir adam belirdi. Ne arkasında bir ordu vardı ne de elinde bir silah. Ama onun gelişiyle birden sokaklar sustu. Kalabalıklar irkildi. Bir işaretiyle yüzlerce adım, aynı yöne döndü. Herkes onun dediğini yaptı. Gürültü kesildi. Kiminin eli titredi, kiminin dili tutuldu.

Ama içlerinden biri —belki de en cesuru— dayanamadı. Ve karşısına dikildi ve dediki: “Sen de kimsin? Ne kudretin var ki bu kadar kişiyi susturuyorsun? Hangi kuvvetle konuşuyorsun böyle?” Adam durdu. Bir şey söylemeden, sadece yakasını gösterdi.

Gömleğinin üzerinde, sessiz ama kudretli bir mühür parlıyordu.

Ve sükûnetle konuştu: **“Ben kendi adıma konuşmuyorum...”** “Devlet adına Sultanın namına hareket ediyorum.”**dedi.**

Evet onun adımları kendi adımı değildi. Sözleri bir ferdin değil, bir saltanatın yankısıydı. Ve bu isimle yürüyen bir adam, hiçbir şeyden korkmaz ve çekinmez. Çünkü o bilir ki

“Ben yalnız değilim. Ben bir ismin gölgesindeyim. O isimle yürüyen, fırtınalara karşı bile dimdik durur. Çünkü onun arkasında dağlar yürür, ordular fısıldar.”

Ve artık herkes anlamıştı. Adam değil, isim konuşuyordu. Ses değil, mühür hükmediyordu. Onun için kendi kuvvetinin çok üzerinde işleri yapabiliyordu.

İşte kâinat da böyleydi. Dinlemesini bilenler için her şey konuşuyordu aslında.

Bir tohum Allah namına hareket ederek bismillah diyordu anlayanlar için. Avuç içine sığacak kadar küçük. Ama içinde gövdesi göklere yükselecek bir çınar saklıydı. Kendi küçücük, ama sırtında dağ gibi yük taşıyordu Bismillah diyerek.

Ağaçlar **Bismillah** diyordu. Rahmet hazinelerinden elleri hükmündeki dallarıyla en güzel meyveleri ikram ediyordu. Simsiyah topraktan ve kupkuru dallardan böyle tatları, renkleri, kokuları ve şekilleri farklı binlerce çeşit meyveyi verirken Allah namına, Rahman namına diyordu.

Bahçeler konuşuyordu; ama duyanlar sadece gönül kulakları açık olanlardı. Ve onlar hep bir ağızdan fısıldardı: **“Bismillah... diyerek”**

Biberin yeşiliyle, patlıcanın moruyla, domatesin kıvrıklığıyla, Toprak sanki bir rahmet tenceresi olmuştu.

Aynı kazanda kaynayan binbir tat, Birbirinden ayrı ellerle değil, tek bir Kudret eliyle pişiyordu. Her bir bahçe anlayan kalplere fısıldıyordu: “Ben pişirmiyorum... Ne toprağı ben yoğurdum,

Ne tohumu ben yarattım. Ben sadece ‘Bismillah’ diyerek açılan bir sofrayım. Ve üzerime

indirilen her nimet, Rahmetin mutfağından çıkmadır.” Diyordu.

İnek... Deve... Koyun... Keçi... Hepsi, Rahmetin sessiz hizmetkârları... Ne hesap bilirler ne formül. Sadece sıradan, sade, yeşil bir ot yerler. Ama içlerinden, bembeyaz bir lütuf akar: Temiz, yumuşak ve hayat dolu... Çünkü onlar, görünmeyen bir emre boyun eğmişlerdir. Hepsi, rahmet feyzinden birer süt çeşmesine dönüşmüştür. Sessizliklerindeki haykırışı duyanlar için şöyle diyorlar.

“Bunu benden bilme...Ben sadece ‘Bismillah’ dedim. Veren O’dur. Ben O’nun rahmetine açılan bir kapıdan ibaretim.”

Evet herşey bismillah der bu sesler o kadar çoktur ki toprağın derinliklerinden bile bu sesi duyabilirsin. Bir kök...İpek gibi yumuşak, narin mi narin. Ama toprağın bağrında ilerlerken, önünde taşlar yarılr, toprak çekilir. Sertlik pes eder, zorluk diz çöker. Çünkü o kök,

“Bismillah” der. Rahmân’ın adıyla yürür toprağın karanlığında.

Ve öylece deler geçer taşları, sanki Hazreti Musa’nın asâsı gibi: Önünde taşlar çatlar. Toprak yol verir. Yer üstünde dallar göğe açılırken, yer altında kökler aynı kolaylıkla hareket eder. Hiçbiri zorlanmaz...Çünkü hepsi, **Allah namına** yürür.

Ve bak Ateşe Fısıldayan Yapraklar da bismillah der...İncecik yapraklar... Sigara kâğıdı gibi narin,

bir dokunuşla yırtılacak kadar hassas. Ama aylarca, güneşin en kızgın bakışları altında yine de yaş kalırlar. Ne solarlar ne kururlar. **Güneşin alev gibi kavuran harareti yollardaki asfaltı bile eritirken o ince yaprakları yakamaz.**

Çünkü Onlar da bilirler, güç kuvvette değil, kimin adına durduğundadır. Ve işte o narin yapraklar, sanki ateşin kulağına eğilip şöyle fısıldar:

“Ey ateş... İbrahim’i yakmadığın gibi beni de yakma. Çünkü ben de Allah namına, Rahman adına buradayım.” Ve ateş susar. Ve hararet secdeye kapanır. Zira Rahman’ın adıyla duran hiçbir şey yanmaz, yıkılmaz, yenilmez.

Madem her şey manen “Bismillah” diyor... Öyleyse sen de...

Bu hayat yolculuğunda ilerlerken, önüne sert taşlar gibi engeller çıktığında **Bismillah** de. Unutma: O narin köklerin önünde parçalanan kayalar gibi, senin önündeki engeller de **O’nun adıyla** bir bir çözülür, dağılır, erir gider.

Musibetlerin ateşi etrafını sarmaya başladığında, dertler yakıcı bir rüzgâr gibi tenine dokunduğunda... Sen de **Bismillah** de. Çünkü unutma...O incecik yapraklar da güneşin kızgın alnında kavrulmuyordu. Zira onlar Rahman adına duruyordu. Sen de öyle yap...Yakıcı dertler seni kuşattığında, **Bismillah** de.Tıpkı yapraklar gibi sen de, **Rahman’ın adıyla muhafaza edilirsin.** Çünkü O’nun adına yürüyen bir yaprak bile ateşe karşı serinlik buluyorsa, O’nun adına yürüyen bir kalp, hiç yakılır mı?

Ve **Sakin ümitsiz olma!** imkânsız gibi görünen şeyler senin için imkansızdır. Rabbin için

değil **O, sonsuz kudret sahibidir.** Toprakta sebze, kuru dallardan meyveleri, çekirdeklerden ağaçları ve kan ve fişki arasından sütü çıkaran bir Rabbin olduğunu unutma.

Sen “Olmaz” dersin, O “Ol” der... Ve olur. Sen yolun sonuna geldim sanırsın, O toprağın altındaki köke taşları yaran bir yol açar. O hâlde, dünya sana karardığında, dertler ile daraldığında, ümitsizlik kalbine çöktüğünde kendine değil, **Rabbi’ne bak!** Bismillah de. Çünkü bu isimle yürüyen, asla çıkmaz sokakta değildir.

Madem ki her şey... Dağdan inen su, daldan düşen meyve, memeden akan süt... Görünmeyen bir lisanla **“Bismillah”** diyor... Ve nimetler — topraktan, daldan, hayvandan değil — **Allah’ın adıyla** geliyor ve sofrana seriliyor... O hâlde sen de susma! Sen de o isme dâhil ol. Her verişte **O’nun adına ver.** Her alışta **O’nun adına al.** Çünkü unutan kaybeder. Ve hatırlayan, hem nimeti hem nîmeti veren Zât’ı bulur.

Eğer biri, Allah’ın mülkünü kendi adıyla sunuyorsa, Nimeti sahiplenmişse, Sana, **o nimeti kendi adına veriyor ve minnet bekliyorsa...** Bil ki onun eli sadece bir **perdedir.** O perdeyi ilahlaştırma. O perdeye minnet etme. O perdeyi kaynak sanma. **Ve unutma:** O ismi anmayan el, **sana nimet değil, gaflet uzatır.** Alırsan susarsın. Susarsan kaybolursun. O yüzden, **“Bismillah” demeyen elden alma ki, gafillerden olmayasın.**